

Ezoterična pisma.

Pismo XVIII.

Ljubljana, v januarju 1924

Benatus.

Kako najdemo svoj duševni mir.

Signatura današnjega časa je nervoznost. Vsakdo jo čuti, vsakdo jo pozna, kakor posledico neugnanega trepenjenja na materialnem užitku. Po in dan živimo na vselutkem, na vse drugo pa nimamo časa. Strah, nimam časa je navadna oprastitev, ki odriwa vse, kar je resnično dobrega. Na uspehi v trgovini, v službi in v duhovnem življenju se pehajo in prepirajo mladi in stari, moški in ženske. Vsako zanimanje, vsako delo, mora tako donosati materialne koristi, drugače se smatra za ničevno, tistega, katerega vse je nepojmljivo za vsakdanjere, pa jaunost ironizira in razsmehuje.

Signatura današnjega časa je nervozna.

Exoterična pisma.

Pismo XVIII. Ljubljana, v januarju 1924

Renatus:

Kako najdemo svoj duševni mir.

Signatura današnjega časa je nervoznost. Vsahdo jo čuti, vsahdo jo pozna, hakor prsledico neugnancega hrepenenja za materijalnom užitkom. Noč in dan drvimo za zašluzkom, za vse drugo pa nimamo časa. Fraz, nimam časa je navadna sprostitvev, ki odriva vse, kar je resnični dobrega. Na uspehi v trgovini, v sluzbi in v družinam življenju se pehajo in prepirajo mlade in starí, moški in ženske. Vsako nanimanje, vsako delo, mora takoj donašati materijalne horisti, drugačé se smatra za ničvo; tistega, katerega je nepojmlyv za vsakdanježi, pa jaunost ironizira in rasmehuje.

Signatura današnjega časa je nervozno.

178

Kljub temu pa je nekoliko ljudi, ki to beganje
 človeštva ne smatrajo za vse. Nekoliko jih je,
 v katerih srkih včasih razveni tih opomin, da
 je vse to stremljenje le igra enostranskih muk,
 da so dušabni uspehi, uradna napredovanja in
 trgovske rešitve le pene nad talmunom, nevročne
 tistega lovljenja, tiste ljubosumnosti in skrbi,
 ki jih donosajo s seboj. O, le poslušajte ta opomin,
 saj ga je lahko razumeti in slišati, ker se v
 rahločutnih srkih oglašajo pogostoma. Etko se ne
 oglasi po dnevu, ga ujamemo v temni noči, ko
 nam za hip razije blesček razsvetlebe, ter se potem
 spet zgubi v skrivnostni večnosti. Torej pa, ali
 moramo biti res vedno odvisni od minljivosti
 in ničevega? Ali moramo res vedno igrati
 klaverno ulogo v drami življenja? Ali v sredi
 hrumenja in šumenja ne moremo najti miru?...
 Da, mi moremo! In to je globoka modrost, je
 odgovor prirode, katero smo vprašali v svoji raz-
 mišljenosti, je - teorofija.

Človek je neumrjotno bitje, oblično
 v meso, ki je življeno z željami in s strastmi.
 Nevidljiva vera vere neumrjoto dušo z umrjotim

Kýb temu pa je nekoliho ljudi, ki to beganje
človeštva ne smatrajo za vse. Nekoliho jih je,
v katerih srčih včasih razveni tih opomin, da
je vse to stremljenje le igra enodnevnih muh,
da so družabni uspehi, uradna napredovanja in
trgovske žctve le pene nad talmunom, nevrčdne
tistega lovljenja, tiste ljubosumnosti in skrbi,
ki jih donošajo s seboj. O, le poslušajte ta opomin,
saj ga je lahko razumeti in slisati, ker se v
rahločutnih srčih oglasa pogostoma. Etko se ne
oglasijo po dnevu, ga cujemo v temni noči, ko
nam za hip rasije Čestec žarck ter se potem
zopet zgubi v skrivnostni večnosti. Sicer pa, ali
moramo biti res vedno odvisni od minljivosti
in ničvega? Etli moramo res vedno igrati
klaverno ulogo v drami življenja? Etli v sredi
hrumenja in sumenja ne moremo najti miru?...
Da, mi moremo! In to je globoka modrost, je
odgovor prirode, katero smo vprašali v svoji ra-
mislenosti, je – teorofija.
Človek je neumrjočé bitje, oblično
v meso, ki je včiviljeno z žljami in s strastmi.
Nevidljiva ver večer neumrjočo dušo, z umrjočim
-179-

telesom. Gorje pa ubogi duši, če čuti le v umirjo-
 čim, če jo trpinčijo strasti in želje, upi in bojaz-
 ni, če omakuje v pohlepu in užitku. Taka
 duša ne pozna vladarja, ki nad njo kraljuje
 v resnem, nestrastvenem pokoju, ne pozna svoj
 pravi - Sam.

V telesu je lahko vihar, pri njem je
 tišina, je kralj miru. Sam je večen, nemirljiv.
 Če rimeni se na pojave čutnega sveta ter uva-
 ruje samo to, kar je njemu enako, večno, čiste-
 tokrat so na njegovem potovanju iz večnosti v
 večnost šla mimo njega življenja in smrt, veselje
 in žalost. V nedotaknjencem, nestrastvenem poko-
 ju vidi in sliši mimo šumeti deroče valove živ-
 ljenja. Etiko so viharni radeli dušo, mu je to enak,
 da je vnemirjena harmonija. Boli in razočar-
 ranje duše sta mu merilo za kakovost in mno-
 žino njenega odkrivanja. Samo po trpljenju se
 namreč duša očisti toliko, da je sprejemna
 za opomine pravega Sama.

V trpljenju taji skrivnost, da svoj
 Sam razumimo kot samostojno bitje, ne kot naše
 telo. V odrekanju uživanja ga najdemo čisto.

telesom. Gorje pa ubogi duši, če čuti le z umrjočim, če jo trpincijo strasti in želje, upi in bojazni, če omahuje v pohlepu za užitkom. Taka duša ne pozna vladarja, hi nad njo kraljuje v resnem nestrastvenem pokoju, ne pozna svoj pravi – Šam.

V telesu je lahko vihar, pri njem je tisina, je kralj miru. Šam je večer, neminljiv. Ne rmeni se za pojave čutnega sveta ter uvažuje samo to, kar je njemu enako, večno. Nešte tokrat so na njegovem potovanju iz večnosti v večnost šla mimo njega življenje in smrt, veselje in žalost. V nedotaknjencem, nestrastvenem pokoju vidi in sliši mimo žumeti dervoč valove življenja. Eko so vihazirali dušo, mu je to znak, da je vnemirjena harmonija. Bol in razocaranje duše sta mu merilo za kakovost in množino njenega zdravila. Samo po trpljenju se namreč duša očisti toliko, da je sprejemna za opomine pravega Šam. V trpljenju tiči skriunost, da svoj Šam racutimo kot samostojno bitje, ne kot naše telo. V odrekanju učivanja ga najdemo. Na-

vadno se čutimo enotni s svojimi čuti, s svojimi mislimi, s svojimi strastmi in željami. Smatramo se za telo, ki pa je le runanja pojavn, katero deluje naš Sam, je le ogledalo, s katerim prejema utise. En kakor dalec je nebo od zemlje, tako daleč so razburjenja, občutljivost je in kol od miru in tišine.

Bratje in sestre, ne iščite v sebi satana, ampak svoj pravi Sam, ki je del Boga. Glejte, kakor gleda ta; mislite, kakor misli. Prenesajte neravnosti mirno in udano ter opravite dobro voljo v vseh slučajih življenja. Ne metujte in ne poželite ničesar, kar povzroča kol ali veselje. V tem haste napredovali kora koma in opravili da masekaj zginja, kar vam je prej povzročalo xlo.

Dalje bodite primerni v jedi in pijanju, se privadite potrpljenju. Vedno se varčujte, da niste minljivi, ampak veini nato vas ne devajo dogodki vsakdanjosti. K raston spornanj si pa ne pridobivate samo notranjega miru, ampak tudi močnost. Občas runanost mola in govori vašo neumnost, vzbudite v sebi

vadno se útimo enotni s svojimi čuti, s svoji mislimi, s svojimi strastmi in želami. Smatra mo se za telo, ki pa je le runanja pojavne, s katero deluje naš Sam; je le ogledalo, s kateru prejema utise. En kakor daleč je nebo od pon lje, tako daleč so razburjenja, občutljivost je in Col od miru in tišine.

Bratje in sestre, ne isčite v sebi sa tana, ampak svoj pravr Sam, ki je del Boga Glejte, kakor gleda ta; mislite, kakor misli Prenasajte nevsčiñosti mirno in udano ter on nite dobro voljo v vseh slučajih življenja. Ne metujte in ne pozčelite ničesar, kar povzroča Col ali veselje. V tem boste napredovali kore koma in opazili, da marsikaj zginja, kar va je preje povzročalo zlo.

Dalje bodite zmerni v jedi in pijs te se privadite potrpljenju. Vedno se zavedajte da niste minjivi, ampak večni, rato vas ne devajo dogodki vsakdanjosti. K rastom spornany si pa ne pridobivate samo notranjega miru, ampak tudi možnost. Hadac runanjost mole in govori vaša neumrjočnost, vzbudite v sebi

181

čim več, da svojo okolico vedno neprestano, no-
molijo vse želje, ki so vam napolnjevale srca, le-
da postanele modri. Pogled človeka, ki ne doživi
notranjega miru, pa je rasenčen in razsejčen.

Še naveden sem v zelo drobnih
črtah pokazal stezo, vodečo v kraj miru. Pokazal
sem vam pot, ki vodi iz Doline solz na Goro spoz-
nanja. Steza je steza in utrudljiva je pot, vendar
ne plašite se in pojdite. Le vedno naprej, k cilju!

A. L.

Sveti noči.

Časna luna na oknežju sva,
ljube kleda narke skori okno
v soto zapuščenega zemljana,
ki na postelji otupno ključ
svojo neuporabljeno dušico.

Či je več, odšla je v carstvo smrti,
v carstvo, o katerem govorijo,
da in njegov mišker ni vinitve. -

A.D.

V sveti noči

Zasna luna na oknetju seva,
lije klede žarke skoré okno
v soto zapuščenega zemljana,
ki na postelji obupno klice
vojo neporabljeno druško.
Chi je več, odst'a je v carstvo smrti,
v carstvo, o katerem govorijo,
dá ir nijega mikolov ni vomitoe.

„Ljuba bora! raketni vadikuje,
kaj se sama nič ne dolgočasíš?
Draga! kaj ne krepiš v vso silo,
da se vrneš v tiko domovanje,
kjer prečila svojo mladostne sanje?
Draga! kaj ne krepiš v vso silo,
da požubis se enkrat človeka
ki ti bil je vse na siriem zemlji?
Gredi in zapusti hladno jamo,
da ogreješ se na mojem srcu!
Ljuba bora!“

Med atomi raket jasne lune
je priplula v sobo bela rena.
V temnem kotu tihoma ležišča
je obstala in sklonila glavo.
„Buji me, Stanho!“ je razčeln nežno,
kakor dih repera komaj slišno.

"Ljuba hora", záložen vzdihuje,

"kaj se sama nic ne dotyocásis".

Draga, kaj ne krepenis z vso silo,

da se vrnes v tiko domovanje,

kjer prežila sva mladostne sanje?

Draga, kaj ne krepenis z vso silo,

da poljubis se enkrat človeka,

ki ti bil je vse na sirne zemlje?

Pridi in napusti hladno jamo,

da ogreješ se na mojem sru,

Guba hora!

Med atomi rákos jasne lene

je priplula v sobo bela řena.

V temnem kotu tihoma lerisca

je obstala in sklonila glavo.

"Čuj me, Štanko!" je začlo nerino,

hakor dík refera komaj slisno.

183

„Helino sem po tebi koprnela
vendar, reči, ti tebi nisem smela.
Jutri pa je pravnik Vektovska
gospodarja tu in onkraj groba
fizične in astralne pojane
ki nas ljubi vse enako rarko.
On dovolil je veliki mojster,
da nočjo v skumrotar, svetlo noči
lahko združiva se pa vse čase
drage Stanko!“

„K rogi sreči je razširil roke
do prave k sebi bajno bitje,
sama pa se je sklonila nižje
doli k temu bednega nemljana
in vsesala se v njegove ustne
v ustne silno nogoče in drakeče.“

"Heljno sem po tebe hopnela,
vendar, revæ, k tebi nisem smela.
Yutri fra je praznik Vseilovcka,
gospodarja tu in onkraj groba,
firicne in astratne poljane,
hi nas ljuhi vse enako zarko.
In dovolil je veliki mojster,
da nocoj v skruvovsko, sveti noči
lahko združiva se za vse ěase,
dragi Stanko!"

V svoji sreči je ransiril roke,
da privije k sebi hajno letje;
sama pa se je sklonila nirje
doli k liči bednega zemljana
in vsesala se v njegove ustne,
v ustne silno žgoče in drhtče.

--184--

sko je ura celbrnola polnoč,
sta v objemu plula dva duhova
v sinji eter.

1924

Ob promeni leta vošimo svojim
zvestim vse dobro! Dalje priporočamo, da pora-
bijo morebitno xlo karmo minulosti; želimo, da
spoznavajo svoj pravi Sam, ter prosimo, da posve-
čajo vse svoje moči v duševni dobroti človeštva.
Čas zginja in materija z njim. Kse je maya,
le naš duk je večni!

Bratja Teozofska družba v Ljubljani
Tajništvo: Rimska c. št. 18/I.

- 185 -

Oko je uza odbrnola polnoč,
sta v objemu plula dva duhov
v sinje eter.

1924

Ob promeni leta všimmo svojim
rozstim vse dolro! Dalje priporočamo, da pora
kijo morbitno zlo hármo minolisti; želimo, da
spoznavajo svoj pravi Sam; ter prosimo, da posve
čajo vse svoje moči v duševni dobrot človeštvu
čas zginja in materija z njim. Vse je, maja,
le naš duh je večen!

Fridaja Teorofska družba v Zjublani

Fajnistrvo Rimská c. st. 18/1

-185-